

65

227551

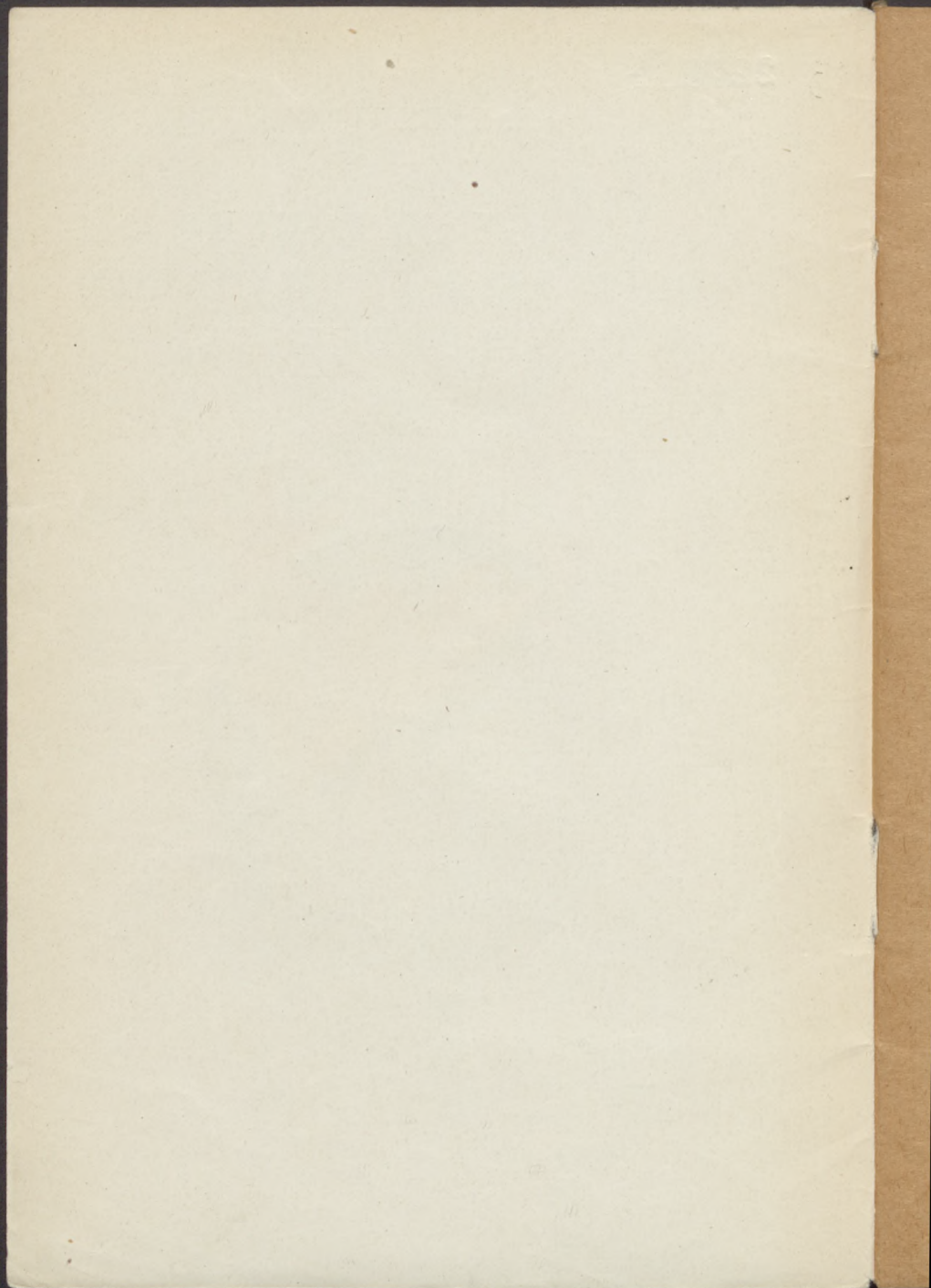
L. P. BERIJA

A NAGY OKTÓBERI
SZOCIALISTA FORRADALOM
34. ÉVFORDULÓJA

SZIKRA

NEMZETKÖZI KÉRDÉSEK

L. P. BERIJA

A NAGY OKTÓBERI
SZOČIALISTA FORRADALOM
34. ÉVFORDULÓJA

BESZÉD

A MOSZKVAI SZOVJET 1951 NOVEMBER 6-ÁN TARTOTT
ÜNNEPI ÜLÉSÉN

SZIKRA

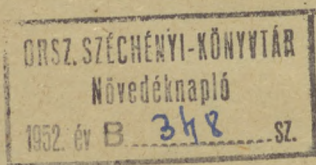

BUDAPEST 1951

B.

227551

Felelős kiadó a Szikra Könyvkiadó vezérigazgatója

Elvtársak!

A Szovjetunió népei ma a Nagy Októberi Forradalom harmincnegyedik évfordulóját ünneplik. Lenin géniusza ragyogta be ezt a forradalmat, amely utat nyitott az emberiségnek az új szocialista világ felé. Hazánk ezen az úton haladva évről-évre új sikereket arat.

Az Októberi Forradalom 33. és 34. évfordulója közötti időszakban — éppúgy, mint ahogy a Lenin halála óta eltelt többi esztendőben is — a bolsevik párt és a szovjet kormány, vezérünknek, Sztálin elvtársnak bölcs vezetésével folytatta egész tevékenységét. Sztálin elvtárs zseniális éleslátással vezeti a pártot és a népet országunk életének és a nemzetközi élet legbonyolultabb jelenségei közepette és megjelöli a további fejlődés távlatait. Sztálin elvtársnak a nagy és apró ügyek mindennapi vezetésében megmutatkozó kimeríthetetlen energiája, az a képessége, hogy meg tudja határozni a Szovjetállam főfeladatait és minden erőnket azok megoldására tudja összpontosítani, biztosítja a Szovjetunió népeinek nagy győzelmeit a kommunizmus építésében.

Az elmúlt 1950-es esztendő a háborúutáni első ötéves terv befejezésének éve volt. A szovjet emberek és összes határontúli barátaink örömmel fogadták, hogy sikeresen teljesítettük a Szovjetunió nép gazdasága helyreállításának és fejlesztésének háborúutáni ötéves tervét, amelynek megvalósításáért népünknek a háború ütötte súlyos sebek gyógyításának nehéz körülményei között kellett harcolnia.

Ez kétségtelenül a szovjet nép újabb nagy győzelme, amelynek eredményeként még jobban megnövekedett szocialista államunk hatalma. A békés építés sikerei a dolgozók anyagi és kulturális életszínvonalának további emelkedését eredményezték.

Külpolitika terén a Szovjetunió továbbra is fáradhatatlan harcot vívott a békéért, ami méginkább öregbítette nemzetközi tekintélyét.

A világon az elmúlt év folyamán még élesebben elhatárolódott a két pólus, a két vonzási központ. Egyfelől a Szovjetunió, a szocializmus és a demokrácia táborának vezetője, vonzási központja mindazoknak a haladó erőknél, amelyek harcolnak az új háború elhárításáért, a béke megszilárdításáért és a népeknek azért a jogáért, hogy maguk rendezék be életüket. Másfelől az Amerikai Egyesült Államok, az imperializmus táborának vezetője, vonzási központja azoknak az agressziós és reakciós erőknél, amelyek új világháború kirobbantására, más népek kirablására és leigázására törekednek.

A szocializmus és a demokrácia tábora számára az elmúlt év az erők további növekedésének és tömörülésének, a gazdasági és kulturális fejlődésnek s a dolgozók életszínvonala emelkedésének esztendeje volt. Az új demokrácia országainak népei és a nagy kínai nép, amelyek sorsuk intézését kiragadták az imperialista rabtartók kezéből, a Szovjetunió népeinek testvéri segítségével örömmel és magabiztosan építik az új szocialista életet.

Az imperializmus tábora számára az elmúlt év a belső ellentmondások és külső ellentétek újabb kiéleződésének, a kapitalista rendszer általános váltsága újabb elmélyülésének és a kapitalista rendszer további meggyengülésének esztendeje volt, amikor az egész gazdaságot a háborús előkészületek bűnös céljainak rendelték alá és kíméletlen támadást intéztek a dolgozók létérdekei ellen.

A SZOVJETUNIÓBAN FOLYÓ BÉKÉS ÉPÍTŐMUNKA ÚJABB SIKEREI

Országunk számára az 1951-es év a szocialista gazdaság és kultúra további fellendülésének esztendeje. A munkások, kolhozparasztnok és értelmiségiek békés alkotó munkát folytatnak hazájuk javára, és óriási lelkesedéssel harcolnak az állami tervek teljesítése és túlteljesítése érdekében. Világosan tanúsítják ezt a sajtóban megjelenő, Sztálin elvtárhoz intézett, hazafisággal áthatott levelek, amelyekben az ipar, a mezőgazdaság, a közlekedés és az építkezések dolgozói beszámolnak termelési győzelmeikről és a szocialista munkaversenyben vállalt újabb kötelezettségeikről.

A bolsevik párt munkahőstettekre lelkesíti és szervezi népünket; egységes célra, a kommunizmus diadalára irányítja népünk teremthő energiáját. Lenin—Sztálin nagy eszméi napról-napra mélyebben hatolnak be a dolgozók széles tömegeinek tudatába, megsokszorozzák erőiket s megvilágítják számukra a harc és a győzelmek útját. Ez kifejezésre jut a munka iránt tanúsított öntudatos magatartásban, a társadalmi, az állami köteleység teljesítésében mutatkozó kimeríthetetlen kezdeményező erőben. Ez rendszerünk leggyőzhetetlenségének, munkánk állandó sikereinek forrása.

A gazdasági építés területén ez év első tíz hónapja alatt végzett munkánk eredményei azt mutatják, hogy az 1951-es népgazdasági tervet teljesítjük és túlteljesítjük. Az ipari termelés a múlt évihez viszonyítva több mint 15 százalékkal emelkedik és kétszerese lesz a háborúelőtti, 1940. évinek. Az ipari termelés állóalapjai 1950-hez viszonyítva 12 százalékkal növekszenek.

A technikai berendezkedés színvonalának és a munkások szakképzettségének emelkedése, valamint

a termelés jobb szervezése lehetővé tette, hogy az ipari munka termelékenységé a múlt évhez viszonyítva 10 százalékkal emelkedjék. Az ipari termelés folyó évi növekedésének majdnem kétharmadát a munka termelékenységének emelkedése révén érjük el. Ez azt jelenti, hogy az ipari termelés növekedése nálunk főként a munka termelékenységének emelkedéséből származik.

A termékek önköltségének csökkentése — mint Sztálin elvtárs több ízben hangsúlyozta — az ipari munka minőségének mutatója, a népgazdasági felhalmozás egyik legfontosabb forrása. Ugyanakkor az árcsökkentésnek, tehát a dolgozók anyagi jóléte emelkedésének is elengedhetetlen feltétele. Az önköltségcsökkentés ezévi tervét túlteljesítjük. Ez csupán az ipari termelésben 26 milliárd rubel megtakarítást eredményez.

Ebben az esztendőben a nehéz- és könnyűipar valamennyi ágazata komoly mértékben növelte termelését.

Jelentékenyen növekszik a vas- és acéltermelés. Az elmúlt évhez viszonyítva csupán az öntöttvas-termelés növekedése 2,7 millió tonna, az acéltermelésé körülbelül 4 millió tonna, a hengereltáru termelésé 3 millió tonna. A Szovjetunió most körülbelül annyi acélt termel, mint Anglia, Franciaország, Belgium és Svédország együttvéve. Kohászaink ma sokkal termelékenyebben használják ki a nagyolvasztókat és Martin-kemencéket. Csupán ennek eredményeként 1951-ben 1,3 millió tonna öntöttvassal és 1 350 000 tonna acéllal termelünk többet.

Nemkevesbbé jelentékenyek a színes- és ritkafémek termelésében elért ezévi eredményeink.

A vas- és színesfémkohászatban nagyszerű munkás-, mérnök- és technikuskáderek, valamint vállalatvezetők emelkedtek ki, akik jól értik dolgukat és szüntelenül javítják a termelés technikáját.

Sikeresen teljesítjük a széntermelési tervet. Az elmúlt néhány esztendőben a széntermelés évi átlagos növekedése 24 millió tonna. A Szovjetunió szénipara most nem csupán fedezi országunk szükségletét, hanem a megfelelő tartalékok megteremtését is biztosította.

A széniparnak az utóbbi években végrehajtott technikai átszerelése lehetővé tette az olyan nehéz és munkaigényes folyamatok teljes gépesítését, mint a réselés, fejtés és gurítás, továbbá a földalatti szállítás és a szénnek vasúti kocsiba rakása.

A szovjet kormány és maga Sztálin elvtárs állandóan gondoskodik a bányászok munkájának minden módon való megkönnyítéséről és életfeltételeik megjavításáról. A tőkés országokkal ellentétben, ahol a bányászok a legelnyomottabb és legjobban kisémmizett emberek, a Szovjetállamban a bányászokat gondoskodás és tisztelet veszi körül. A szénipar munkásainak bére az összes iparágak közt az első helyen áll. Ennek eredményeképpen állandó szakképzett bányászcadereink vannak, akik biztosítják a szénipar sikeres fejlesztését.

Még jelentékenyebbek olajiparunk eredményei. Az elmúlt évek során az ásványolajtermelés évi növekedése 4,5 millió tonna volt. Ebben az esztendőben túlteljesítjük az olajtermelési tervet. A nagy kutatófúrási program végrehajtásának eredményeképpen gazdag olajlelőhelyeket tártunk fel új körzetekben és a felkutatott ipari olajkészletek erősen megnövekedtek.

Nagy arányokban kibontakozott az olajfeldolgozó üzemek építésének és bővítésének munkája. Csupán az új, idén üzembehelyezett, elsőrendű hazai technikai felszereléssel ellátott üzemek évi 6 millió tonna olajat tudnak feldolgozni.

Bízást mondhatjuk, hogy határidő előtt teljesítjük a Sztálin elvtárs által kitűzött feladatot: az

olajtermelésnek évi 60 millió tonnára való emelését.

Nagy sikereket értünk el országunk villamosításának fejlesztésében. Ebben az esztendőben 104 milliárd kilowattóra villamosenergiát fejlesztettünk; ez több mint Anglia és Franciaország villamosenergiatermelése együttvéve. A villamosenergiatermelés csupán ebben az esztendőben több mint 13 milliárd kilowattórával növekszik, ami hétszer annyi, mint amennyi villamosenergiát a forradalomelőtti Oroszországban termeltek.

Ebben az évben még nagyobb arányokban folytatódott az új villamoserőművek építése. Az 1951-ben üzembehelyezett villamoserőművek és új agregátok összteljesítménye körülbelül 3 millió kilowatt, ami körülbelül öt olyan nagy villamoserőmű teljesítményével egyenlő, mint a Dnyeprogesz.

Évről-évre fejlődik vegyészeti iparunk. Jelentős mértékben megnövekedett műtrágyagyártásunk, és 1950-hez viszonyítva majdnem megkétszereződött az új szerves mérgezőanyagok gyártása, amelyeket a mezőgazdasági kártevők és a gyom ellen alkalmaznak. A műgumi gyártása a múlt évhez viszonyítva 20 százalékkal növekszik. A vegyészeti ipar dolgozói — a szovjet tudósokkal szoros együttműködésben — komoly sikereket értek el a vegyészeti ipar nagy műszaki problémáinak megoldásában.

Gazdasági fejlődésünk elképzelhetetlen lett volna, ha nem fejlődik és tökéletesedik szüntelenül hazai gépgyártásunk, amely az egész népgazdaság technikai fejlődésének alapja.

A gépgyártás össztermelése a múlt évhez viszonyítva 21 százalékkal növekszik. A villamoserőművek legfontosabb fajtájú energetikai berendezéseinek gyártása két-háromszorosára emelkedik. Ebben az évben egy 150 000 kilowatt teljesítményű gőzturbinát gyártunk. Ez az első ilyen nagyteljesítményű turbina a világon s ez a szovjet tudomány és tech-

nika fejlettségéről tanúskodik. 1950-hez képest majdnem megkétszereződik az olajipari berendezések gyártása. A gépipar 1951-ben több mint 400 újfajta gépet és gépi berendezést gyárt.

Gépgyártóink joggal lehetnek büszkéek a legbonyolultabb modern geofizikai, elektromechanikai, elektronikus, elektro-vakuum-műszerek és egyéb precíziós készülékek gyártásában elért sikereikre.

Az ipar sikeres fejlődése és a mezőgazdasági nyersanyag termelésének növekedése folytán jelentős mértékben kibővül a tömegfogyasztási cikkek gyártása is. Ebben az évben Sztálin elvtárs kezdeményezésére a kormány intézkedéseket tett arra vonatkozóan, hogy az élelmiszerek és iparcikkek gyártását az évi tervben megállapított színvonal fölé emeljék. Ennek eredményeképpen a lakosság több iparcikket és élelmiszert kap — szövetet 24 százalékkal, köt-szövöttárut 35 százalékkal, lábbelit 12 százalékkal, hús- és hentesárut 20 százalékkal, haltermékeket 8 százalékkal, növényi zsiradékot 35 százalékkal, állati zsiradékot 8 százalékkal, cukrot 24 százalékkal, teát 38 százalékkal többet. A kulturális és háztartási szükségleti cikkek közül pedig majdnem kétszerannyi kerékpárt, rádióvevőkészüléket 25 százalékkal, órát 11 százalékkal, fényképezőgépet 39 százalékkal, varrógépet 28 százalékkal, bútort 44 százalékkal többet kap, mint 1950-ben. Iparunk már kezdi a televíziós készülékek, hűtőszekrények, mosógépek és egyéb háztartási gépek tömeggyártását.

Amint látják, iparunk komoly sikereket ért el. Amde nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy egyes üzemek munkájában még hiányosságok mutatkoznak. Ezek az üzemek a rossz munkaszervezés és az élenjáró technika gyenge kihasználása miatt nem teljesítik a munka termelékenységének emelése és az önköltség csökkentése terén megszabott tervet,

túl sok nyersanyagot és tüzelőanyagot fogyasztanak és selejtkáraik is vannak. E hiányosságok kiküszöbölése további jelentékeny megtakarítást tenne lehetővé.

Egyes üzemek teljesítik és túlteljesítik ugyan az össztermelési tervet, de ugyanakkor nem mindig hajtják végre az állami tervben a legfontosabb termékfajták gyártására előírt feladatokat. E vállalatok vezetői nyilván könnyíteni akarnak munkájukon és olyan cikkeket gyártanak, amelyek kevesebb erőfeszítéssel és fáradsággal állíthatók elő. Ideje már megérteniök, hogy az államnak nem akármifajta tervteljesítés és túlteljesítés kell, hanem olyan, amelyik a népgazdaságot a szükségletének megfelelő termékekkel látja el.

Szocialista gazdasági életünkben minden vezetőnek — akár nagyobb, akár kisebb munkaterület van gondjaira bízva — az állam érdekeit kell mindenek fölé helyeznie és szigorúan meg kell tartania az állami fegyelmet. Határozottan fel kell számolnunk azt a jelenséget, hogy egyes gazdasági vezetők még mindig szűklátókörűen bírálják el feladatukat és ezzel megsértik tervgazdaságunk érdekeit.

A folyó évben szocialista mezőgazdaságunk is további fellendülést ért el. A mezőgazdaság technikai felszerelésének gyarapodása és a munkálatok igen jó megszervezése lehetővé tette, hogy ebben az évben a gabonaneműek aratását rövidebb idő alatt végezzük el és jelentékenyen csökkentjük a szerves veszteséget. A kolhozok és szovhozok kiváló minőségű gabonát takarítottak be, határidő előtt teljesítették az állam iránti gabonabeadási kötelezettségüket, biztosították a vetőmagalapok feltöltését. Az utóbbi néhány esztendőben a gabonaneműek évi össztermése meghaladta a hétmilliárd pudot.

Ebben az évben több gyapotot és cukorrépat takarítottunk be, mint az elmúlt évben. Országunk most

több gyapotot termel, mint a gyapottermeléséről híres India, Pakisztán és Egyiptom együttvéve.

A kolhozok és szovhozok sikeresen harcolnak a szocialista állattenyésztés fejlesztésére kitűzött sztálini program megvalósításáért. A kolhozok közös tulajdonban lévő állatállománya — a szovhozokéval együtt — az egész állatállomány túlnyomó részét alkotja. Az állattenyésztés területén továbbra is a takarmánytermesztés fokozása a legfontosabb feladat.

A mezőgazdaság évről-évre nagymennyiségű korszerű gépet kap az államtól. Ebben az évben a mezőgazdaság 137 000 traktort (15 lóerősökre átszámítva), 54 000 gabonaarató kombájnt — ebből 29 000 magánjárót — továbbá 2 millió egyéb mezőgazdasági gépet és munkaeszközt kap. Nagy munka folyik a mezőgazdaság villamosítása terén is. Mindez lehetővé teszi a fő mezőgazdasági munkálatoknak még fokozottabb gépesítését, megkönnyíti a kolhozparasztnak munkáját, növeli munkájuk termelékenységét. Ma már a kolhozok mezei munkáinak több mint kétharmadát a gép- és traktorállomások végzik el. 1951-ben a kolhozokban majdnem teljesen gépesítették a szántást, a vetés háromnegyedét traktorvontatású vetőgéppel végezték, a gabonavetésterületnek több mint 60 százalékat kombájnnal aratták le. A szovhozok valamennyi alapvető mezőgazdasági munkálatát majdnem teljesen gépesítették.

A kolhozok közös vagyona állandóan gyarapszik. A kolhozok oszthatatlan alapjai csupán az elmúlt esztendőben 11 százalékkal növekedtek. Szükséges, hogy a kolhozparasztnak továbbra is minden eszközzel szilárdítsák és fejlesszék a közös gazdaságot, a kolhozok további fellendülésének és a kolhozparasztnak anyagi jóléte emelkedésének alapját.

Az iparral és a mezőgazdasággal együtt növekszik vasúti, folyami és tengeri közlekedésünk is.

A folyó évben a vasutak áruforgalma 11 százalékkal növekszik. Mellesleg: ez a 11 százalékos növekedés majdnem egyenlő Anglia és Franciaország vasútjainak évi együttes áruforgalmával. A folyami közlekedés áruforgalma 12 százalékkal, a tengeri közlekedése 7 százalékkal emelkedik. Közlekedési dolgozóink nagylétszámú seregének további feladata a kocsifordulók meggyorsítása, a vasúti gördülőállomány, a folyami és tengeri közlekedési eszközök jobb kihasználása.

Országunk nagyarányú építési programot valószínűsít meg. A beruházások méretei évről-évre növekszenek. Az állami beruházások összege az idén több mint kétésfélszerese a háborút megelőző, 1940-es esztendő beruházásainak.

Az építővállalatok egyre több gépet és gépi berendezést kapnak, javult építőanyagellátásuk is. 1951-ben erősen növekszik az exkavátor, a földgyalu- és talajnyesőgép-állomány. A cementgyártás egy év alatt 2 millió tonnával növekszik. Jelentősen emelkedik a téglá, pala, vas- és kerámiacső, valamint a többi építőanyag termelése is.

Építőink jelentős sikerrel csökkentették az építkezések költségét és időtartamát. De még mindig sok tennivalójuk van. Mindenekelőtt kellő rendet kell teremteniük az építési munkálatok megszervezésében, termelékenyebben kell kihasználniuk a gépi felszerelést, jobban kell megszervezniük a munkát, erősen csökkenteniük kell az általános üzemköltséget, meg kell szüntetniük a tervekben és költségvetésekben még mindig mutatkozó fölösleges kiadásokat, amelyek megdrágítják az építkezést.

Mint tudják, építkezéseink között különleges helyet foglalnak el a Volgán, a Donon, a Dnyeperen és az Amu-Darján épülő hatalmas hidrotechnikai létesítmények. Ezekhez az építkezésekhez foghatók — méreteik és az építés üteme tekintetében — se-

hol másutt a világon nincsenek. A kormány által az 1951-es évre megszabott munkaterveket valamennyi építkezésen sikeresen teljesítik és túlteljesítik.

Már 1952-ben üzembehelyezik e létesítmények közül az elsőt, a volga—doni víziutat. Ennek a víziútnak megnyitása egységes közlekedési rendszerben foglalja össze a Szovjetunió európai részének valamennyi tengerét.

E hatalmas hidrotechnikai létesítmények megteremtésének eredményeképpen nagy népgazdasági feladatokat fogunk megoldani. Egyedül az új villamoserőművek évi 22,5 milliárd kilowattóra olcsó villamosenergiát adnak. Ez a mennyiség majdnem egyenlő Olaszország egész évi villamosenergiatermelésével. Az öntözött és a vízellátásba bevont területek növelése lehetővé teszi, hogy évente 3 millió tonna nyersgyapottal többet termeljünk. Ez több mint egyharmada az Egyesült Államok átlagos évi gyapottermelésének. Ugyanez egyben lehetővé teszi, hogy félmilliárd puddal több búzát, 30 millió puddal több rizst és 6 millió tonnával több cukorrépát termeljünk. Ezekben a körzetekben a szarvasmarha állomány 2 millióval, a juhállomány 9 millióval növekszik.

Ezeknek a műveknek építését Sztálin elvtárs kezdeményezte, aki fáradhatatlanul gondoskodik hazánk javáról és virágzásáról, a szovjet emberek munkájának megkönnyítéséről, életkörülményeik javításáról. Egész népünk lelkesen támogatja Sztálin elvtárs kezdeményezését és ezeket a műveket méltán nevezzük a kommunizmus nagy sztálini építkezéseinek.

A kapitalizmus országaiban a termelés a maroknyi kizsákmányoló nyerészkedésének és meggazdagodásának célját szolgálja. Ezzel szemben a mi országunkban a dolgozók érdekei szolgálnak az egész népgazdaság fejlesztésének alapjául. Évről-

évre növekszik a nemzeti jövedelem és ennek alapján emelkedik a munkások, alkalmazottak és parasztok jövedelme. 1951-ben a Szovjetunió nemzeti jövedelme 12 százalékkal emelkedik 1950-hez viszonyítva.

A szovjet kormány, a tömegfogyasztási cikkek árának rendszeres csökkentésére irányuló politikát folytat. Az idén márciusban újból — az utóbbi években immár negyedszer — leszállították az élelmiszerek és iparcikkek állami kiskereskedelmi árát, ami a munkások és alkalmazottak reálbérének további emelkedését eredményezte és ezzel egyidőben a parasztoknak az iparcikkek megvásárlására fordított kiadásait is csökkentette, minthogy az iparcikkek olcsóbbak lettek.

Ebben az évben az egész áruforgalom 15 százalékkal növekszik a múlt évhez képest. Meg kell azonban állapítanunk, hogy a kereskedelmi szervezetek munkájában elég sok hiányosság mutatkozik. Nem eléggé tanulmányozzák a lakosság igényeit, hibák fordulnak elő egyes területek és köztársaságok bizonyos áruajtákkal való ellátásában és nem mindig használják ki hozzáértéssel az áruforrásokat. A kereskedelem dolgozóinak komoly mértékben meg kell javítaniuk a szovjet fogyasztók kiszolgálását.

A párt és a kormány állandó gondot fordít a dolgozók lakásviszonyainak javítására. Az idén a városokban és a munkástelepeken körülbelül 27 millió négyzetméter lakótérrel rendelkező házat adnak át rendeltetésének, a falvakban pedig a kolhozparasztok 400 000 lakóházat építenek.

Fölötte öröndetes az a tény, hogy a népijólét emelkedése és a szovjet közegészségügy sikerei következtében országunkban a halandóság a háborúelőtti, 1940-es évhez viszonyítva felére csökkent és még nagyobb mértékben csökkent a gyermekhalandóság. A Szovjetunió lakosságának évi természetes szaporodása már néhány év óta felülmúlja a lakos-

ság számának 1940. évi növekedését. A lakosság száma évenként több mint 3 millióval növekszik.

Míg a kapitalizmus táborában az imperialista kannibálok azzal vannak elfoglalva, hogy különféle „tudományos” eszközöket találnak fel az emberiség színe-virágának kiirtására és a születések csökkentésére, nálunk — mint Sztálin elvtárs mondotta — a legértékesebb tőke az ember, és az állam legfőbb gondja az emberek jóléte és boldogsága.

Allamunk intézkedései között mindig fontos helyet foglalt és foglal el ma is a szakkaderek kiképzése és nevelése a népgazdaság és a kultúra valamennyi ága számára. Főiskolákon és technikumban az idén 2 720 000-en tanulnak. Csupán 1951-ben 463 000 fiatal szakember végzett főiskolát és technikumot. Jelenleg országunkban több mint 5 millió főiskolai, illetve középfokú műszaki képzettséggel bíró szakember dolgozik és nem kevesebb ennél azoknak a gyakorlati szakembereknek a száma, akik a termelésből emelkedtek ki és termelőmunkájuk folytatása közben elvégzett tanfolyamokon szereztek képesítést.

Valamennyi eredményünk elérésében nagy szerep jut a szovjet tudománynak. Az utóbbi időben tudósaink sok rendkívül fontos népgazdasági és honvédelmi jelentőségű tudományos problémát oldottak meg. A szovjet tudósok igen sok tudományágban a világon az első helyet foglalták el a tudomány fejlesztésében. Az utóbbi időre jellemző, hogy jelentősen kiszélesedett és elmélyült a szovjet tudósok együttműködése a termelés dolgozóival. Ez nemcsak ahhoz járul hozzá, hogy jobban meghonosítsuk a tudomány vívmányait a termelésben, hanem a tudományt az ipari, közlekedési és mezőgazdasági újtók népes seregének tapasztalataival és alkotó elgondolásaival is gazdagítja.

Országunk kulturális felemelkedésének egyik

legszenbetűnőbb jele az irodalom és a művészet felvirágzása. A művészet és az irodalom konkrét alakokban testesíti meg a kommunizmus nagy eszméit, egyben hatalmas eszközei a tömegek nevelésének a kommunizmus, a szovjet hazafiság, az internacionalizmus szellemében. A megelőző évekhez hasonlóan, ebben az évben is egész sor magas színvonalú képzőművészeti és irodalmi mű jelent meg, amelyek híven ábrázolják a szovjet emberek magasztos erkölcsi tulajdonságait, életüket s harcukat a haza hatalmának további növeléséért, a békéért, a népek barátságáért és az emberek boldogságáért az egész világon.

A párt és a kormány az ország fő erőit és erőforrásait a népgazdaság és a kultúra további fejlesztésére irányítja, ugyanakkor azonban a védelem megszilárdításának szükséges voltáról sem feledkezik meg. A történelem tanúsága teljes egészében igazolta Sztálin elvtársnak azt a több ízben elhangzott figyelmeztetését, hogy a győzelmes szocializmus kapitalista környezetben lévő országának állandóan készenlétben kell állnia, hogy visszaverhesse az imperialista hatalmak esetleges agresszióját. A párt és a kormány, mint mindig, ebben az esztendőben is mindent megtett, hogy a hős szovjet népnek, amely az alkotó munka lelkesedésétől áthatva építi a kommunizmus nagyszerű épületét, továbbra se kelljen aggódnia országa sorsa miatt. A Szovjet Hadsereg és Haditengerészet felülmúlhatatlan szellemét és harckészségét az egész világ ismeri. Ezt a hadsereget és haditengerészetet a modern fegyverzet minden fajtájával felszereltük, hogy megsemmisítő csapat mérhessen bárkire, aki a történelem meggyőző tanulságai ellenére ismét meg merné támadni hazánkat.

Mint tudják, győzelmeink döntő feltétele az Októberi Forradalomban született társadalmi és állam-

rendünk fölénye. E fölénynek egyik legfontosabb megnyilvánulása, hogy a szovjet rend elsőízben szabadította fel a nép nagy erőit, életrehívta a kapitalista kizsákmányolástól megszabadított tömegek hatalmas aktivitását és kimeríthetetlen alkotó kezdeményezését. Éppen a tömegeknek ez az aktivitása és kezdeményezése a legfontosabb forrása a kommunizmus legyőzhetetlen erőinek. A pártszervek és a szovjetszervek, valamint a nép alkotó aktivitását mozgósító és szervező társadalmi szervezetek munkájának további javítása ezután is a párt és a kormány állandó gondoskodásának tárgya marad.

A szovjet emberek továbbra is sikereket akarnak elérni munkájukban, mert idegen számukra az elbizakodottság és önelégültség, mert sohasem elégszenek meg azzal, amit elértek és eredményeiket főként a jövő nagy feladataihoz mérik. A bírálat és az önbírálat — amint Sztálin elvtárs tanítja — fejlődésünk törvénye, diadalmas haladásunkat akadályozó minden megcsontosodottság és tunyaság, minden kihalóban lévő régi elem leküzdésének döntő eszköze. A tömegek öntudatának színvonala, a káderek eszmei-elméleti felkészültsége sok tekintetben meghatározza a bolsevik bírálat és önbírálat hatékonyságát. A tömegek kommunista nevelésének, a káderek eszmei és politikai színvonala emelésének kérdése az, hogy ezek a káderek elsajátítsák Marx, Engels, Lenin és Sztálin nagyszerű tanítását. Ez a kérdés, mint mindig, most is pártunk figyelmének középpontjában áll.

A kommunista építésben elért új sikerek arányában szüntelenül növekszenek és izmosodnak a szocialista társadalom fejlesztésének mozgató erői is. Országunk munkásai, parasztjai és értelmisége életének és munkájának minden napja új, fényes bizonyítékát szolgáltatja a szovjet hazafiságnak, a szovjet társadalom morális és politikai egységének,

a Szovjetunió népei barátságának. Hazánk hatalmának legfőbb alapja országunk népei akaratának és törekvéseinek törhetetlen egysége, az anyagi és erkölcsi erők egysége. Éppen ennek az egységnek köszönhető, hogy államunk meg tudja oldani azokat a nagy feladatokat, amelyekről azelőtt az emberiség legmerészebb elméi még csak álmodni sem mertek.

A SZOVJETUNIO HARCA A BÉKÉÉRT

Országunk békés építésének hatalmas lendülete ékesszólóan bizonyítja a Szovjetunió külpolitikájának békés jellegét és leleplezi a rágalmazókat, akik kormányunk agresszív szándékairól fecsegnek.

„Egyetlen állam sem, a szovjet állam sem képes teljes erővel fejleszteni polgári szükségletekre dolgozó iparát, olyan nagy építkezéseket kezdeni, mint a volgai, dnyeperi, amudarjai vízierőtelepek — amelyekhez többtízmilliárdos költségvetési kiadások szükségesek, nem képes a tömegszükségleti cikkek rendszeres árleszállításának politikáját folytatni, amelyhez ugyancsak a költségvetési kiadások tízmilliárdjai szükségesek, nem képes százmilliárdokat fektetni a német megszállók által szétrombolt népgazdaság újjáépítésébe és ezzel együtt, ezzel egyidejűleg megsokszorozni fegyveres erőit, fejleszteni hadiiparát. Nemnehéz megérteni, hogy ilyen esztelen politika államcsődre vezetett volna“¹ — mondja Sztálin elvtárs.

A Szovjetállam békepolitikáját az Októberi Szocialista Forradalom szülte. A szovjet hatalom több mint harminc esztendő története bizonyítja, hogy az Októberi Forradalom az alkotás forradalma, az új, kommunista társadalom tervszerű építésének forra-

---

¹ Szabad Nép. 1951 február 17.

dalma. Az ellenségeink által reánk kényszerített háborúk csak akadályozták nagy ügyünket.

Sztálin elvtárs a párt XIV. kongresszusán elmondott beszámolójában teljes világossággal meghatározta a szovjet kormány külpolitikáját: „Kormányunk politikájának, külpolitikájának alapja a béke eszméje. Harc a békéért, harc az újabb háborúk ellen, leleplezni mindazokat a lépéseket, amelyeket egy újabb háború előkészítése érdekében tesznek... ez a mi feladatunk”².

Nem volt egyetlen olyan nemzetközi konferencia vagy megbeszélés a Szovjetunió részvételével, amelyen a szovjet kormány képviselői ne terjesztettek volna elő építő szándékú javaslatokat a nemzetközi konfliktusok megelőzésére és a béke, valamint a biztonság alátámasztására. Ezirányú erőfeszítéseink azonban az esetek többségében egész sor burzsoá állam vezető köreinek egyenes ellenállásába ütköztek. A második világháború után sem sokban változott ez a helyzet, noha ebből a háborúból sok ország államférfiainak le kellett volna vonnia a tanulságokat.

Amikor az agresszív fasiszta tömböt kellett szétzúzni, a népek abban a reményben vállalták az óriási áldozatokat és nélkülözéseket, hogy a győzelem után majd biztosítják békés fejlődésük feltételeit. Sztálin elvtárs már a második világháború leghevesebb harcainak idején felhívta a figyelmet arra, hogy nem elegendő a háborút megnyerni, hanem a népek közötti szilárd és tartós békét is biztosítani kell. A csatamezőkön még ki sem hült az áldozatok millióinak vére, amikor az amerikai és angol imperialisták máris új háború tervezésébe kezdtek. Az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország vezető körei nyomban a háború után a nagyhatalmak között a

² Sztálin Művei, 7. köt. Szikra 1951. 315. old.

háború idején létrejött legfontosabb egyezmények nyílt megszegésének útjára, a nemzetközi együttműködés aláaknázásának és agresszív tömbök összehátolrásának útjára léptek, hogy a népeket új világ-mészárlás szörnyűségeibe taszítsák.

Felesleges felsorolnunk a mindenki előtt ismert tényeket. Elegendő annyit megemlítenünk, hogy az Amerikai Egyesült Államok nyíltan helyreállítja a háborúnak azt a két tűzfészket — Nyugaton Németország területén és Keleten Japán területén —, amelyeknek megsemmisítéséért az elmúlt háborúban a szabadságszerető népek többmillió emberéletet áldoztak és amelyek elpusztítása kolosszális anyagi áldozatokat, mérhetetlen szenvedéseket követelt tőlük.

Az utóbbi időben fokozott ütemben folytatják Nyugat-Németország újrafelfegyverzését és ebbe hitlerista háborús bűnösöket vonnak be. Méghozzá a józan ész ellenére a német militarizmus helyreállításában a legtevékenyebben résztvesznek Franciaország jelenlegi vezetői is, amely ország népe egy emberöltő alatt immár kétszer szenvedte el a német agresszió minden szörnyűségét. Könnyű megértenünk, hogy az amerikai főkolomposok miért tartják sokkal kényelmesebbnek szolgálatkész franciákkal végrehajtatni Németországra vonatkozó terveiket, vagyis a „Schuman-tervet“, a „Pleven-tervet“ stb. Európa népeinek fel kell ismerniük, hogy ez komolyan veszélyezteti a békét. A szovjet kormány nem hagyhatta figyelmen kívül azt a tényt sem, hogy durván megsértik nemcsak a potsdami egyezményt, hanem az 1944-ben megkötött francia-szovjet szövetségi és kölcsönös segélynyújtási szerződést is. A szovjet kormány külön jegyzékekben hívta fel a francia kormány figyelmét jelenlegi politikájának veszélyes következményeire és az előállott helyzet miatt reáháruló felelősségére.

Nemrégiben az amerikai-angol tömb kierőszo-
kolta az úgynevezett japán békeszerződést, sőt az
Egyesült Államok ezenfelül Japánnal még katonai
egyezményt is kötött és ezzel nyíltan a japán mili-
tarizmus újjáélesztésének útjára lépett.

A világ közvéleményét felháborodással töltötte
el az a tény, hogy a japán békeszerződés megkötésé-
ből kirekesztették a nagy kínai népet, amely minden-
kinél többet szenvedett a japán agressziótól és óriási
mértékben hozzájárult a japán imperializmus szét-
zúzásához. Ugyanakkor pedig az amerikaiak Hon-
duras, Costa-Rica és a hozzájuk hasonló félgymati
országok képviselőinek aláírását használják ütőkár-
tyának, olyan államok képviselőiét, amely államok
nemcsak hogy nem vettek részt az imperialista Ja-
pán szétzúzásában, hanem sok kereskedőjük és föld-
birtokosuk még meg is szedte magát a Japán elleni
háborúban. Senki előtt sem titok, hogy ez a Japánnal
kötött külön békeszerződés nem a béke, hanem a há-
ború előkészítésének céljait szolgálja. A Szovjetunió
több ízben sürgette a valóban igazságos békeszerző-
dés megkötését Japánnal a kairói és potsdami dekl-
aráció, valamint a jaltai egyezmény alapján és fel-
adta volna hagyományos békepolitikáját, ha egy ilyen
„békeszerződést“ aláírt volna. Ennek a szerződésnek
az értékét még az is csökkenti, hogy „megkötésében
nem vett részt India — nagyságra és jelentőségre
nézve Ázsia második állama.

A német és a japán militarizmus helyreállításá-
nak sugalmazói, mint látható, nem akarnak számolni
sem a német, sem a japán néppel, amelyek a többi
népnél nem kevesebbet szenvedtek attól a háborútól,
amelyet multbeli vezetőik terveztek ki. Ezek a né-
pek az új háborútól sem várhatnak semmi jót, és
aligha járulnak hozzá ahhoz, hogy az ágyútöltelékek
szerepét játsszák az amerikai milliárdosok érdeké-
ben.

Az amerikai tömb agresszív politikáját legszembetűnőbben az Egyesült Államok koreai katonai intervenciója leplezi le. Az Egyesült Államok képviselői meghiúsították a Szovjetunió és más békeszerető államok minden javaslatát az amerikaiak koreai agressziójának megszüntetésére, most pedig minden módon elhúzzák a keszoni tárgyalásokat.

Meggyőződésünk, hogy a bátor koreai nép méltó kivezető utat talál az amerikaiak által provokált véres konfliktusból és ezzel ismét megmutatja a világnak, hogy harcolni és győzni akaró népet semmilyen erővel sem lehet rabságba dönteni.

Az Egyesült Államok konokul a háború eszközévé akarja változtatni az Egyesült Nemzetek Szervezetét. Az ENSz az Egyesült Államok nyomására odaadta zászlaját az amerikaiak koreai agressziójának fedezésére, majd a népek ősrégi jogainak lábbal tiprásával, agresszornak nyilvánította a Kínai Népköztársaságot. A világ becsületes embereinek feltétlenül igazságosaknak kell tartaniuk Sztálin elvtárs szavait, hogy: „a dolog lényegét tekintve az ENSz most nem annyira világszervezet, mint az amerikaiak szolgálatára álló szervezet, az amerikai agresszorok szükségleteinek megfelelően működő szervezet“.

Az utóbbi időben az imperializmus táborában fokozódott a háborús előkészületek üteme. Az Egyesült Államok minden eszközzel kiszélesíti az agresszív atlanti tömböt, nyomással, fenyegetésekkel és különféle ígéretésekkel von be e tömbbe újabb országokat, köztük olyanokat is, amelyek földrajzilag nem tartoznak az Atlanti-óceán övezetéhez, új katonai támaszpontokat létesít a világ minden táján, lázasan növeli a különböző fegyverfajták gyártását, a földkerekség minden részén ágyútölteléket keres.

Könyörtelenül elnyomják — különösen az Egyesült Államokban — a háborúellenes hangulat legkisebb megnyilvánulását is, az államapparátus min-

den láncszemében fasiszta rendőri módszereket honosítanak meg. Az égisz magasztalt „amerikai demokráciának“ csupán nyomorúságos romjai maradnak. Ezt az amerikai sajtó is kénytelen beismerni. Chester Dempsey, Wisconsin állam szenátora nemrégiben ezt írta a *Capital Times*-ban:

„Volt idő, amikor csodálkoztunk a Hitler és Göbbels propagandájának hatása alatt álló németek szolgálai engedelmességén. Mi most még rosszabb helyzetbe kerültünk, mint a németek voltak akkoriban. Nálunk teljes ellenőrzés alatt állnak a gondolatok, a militaristák és rágalmazó klikkjük kezében vagyunk.“ Az Egyesült Államok államférfiai annyira elragadtatták magukat, hogy rendőri módszereiket nemzetközi fórumokra kezdték átvinni és akár a hitleri politika geschäftsmacherei is megirigyelhetnék a Truman vezette amerikai diplomatáknak a sanfranciscói értekezleten alkalmazott szélhámos fogásait.

Az Egyesült Államokban a kapitalista monopóliumok egyre inkább elnyelik az államapparátust. Míg a múltban az ország igazi urai, a pénz- és iparmágnások maguk a háttérben maradtak és politikai ügynökeikre bízták érdekeik védelmét a politika területén, most nyíltan a maguk kezébe veszik az amerikai közigazgatási, politikai és diplomáciai gépezetet. Tudjuk, hogy a főbb államügyeket Charles Wilson, a Morgan-csoport üzletembere dönti el, aki minden teketória nélkül helyezi állami kulespozíciókba a Morganék, Rockefellerék, DuPont-ék, Mellonék és a többi milliárdos csoport képviselőit. Ezeket a csoportokat nemcsak gazdasági, hanem családi kapcsolatok is szorosan egymáshoz fűzik. Az ország gazdasági életét arcátlanul kihasználják a milliárdosok érdekében.

Amerikában tombol a plutokrácia és a rendőralom, de Truman elnök arcátlanul mégis arról me-

részel beszélni, hogy a Szovjetunióban „nincs demokrácia“. Éppen abban a Szovjetunióban, ahol a rendőrruralmat és a plutokráciát — mint köztudomású — már régen eltörölték és a hatalom a demoszé, a népé.

Ezek a tények, elvtársak. E tények azt bizonyítják, hogy az amerikai-angol tömb az új háború előkészítésének és kirombantásának útjára lépett.

Ilyen körülmények között a Szovjetunió, békepolitikájához híven, fáradhatatlanul harcol a háború elhárításáért és a béke megőrzéséért. A Szovjetunió az ENSz minden közgyűlésén, a Biztonsági Tanács ülésein, a Külügyminiszterek Tanácsának ülészekain minden eszközzel leleplezi a háborús uszítók terveit és konkrét javaslatokat tesz a béke biztosítása érdekében, önzetlenül védelmezi a népek jogait és szuverenitását. Mindenki ismeri a Szovjetunióknak az utóbbi időben tett javaslatait, hogy az öt nagyhatalom kössön békét, a nagyhatalmak fegyveres erőit csökkentsék egy év alatt egyharmadával, tiltsák el az atomfegyvert, kössék meg mielőbb a német békeszerződést, s ezt követően valamennyi megszálló csapatot vonjanak ki és hozzák létre a demokratikus össznémet kormányt. A Szovjetunió békeharcának egyik legszembetűnőbb példája, hogy a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetje 1951 március 12-én Békevédelmi Törvényt fogadott el. E törvény alapján mindazokat, akik háborús propagandát folytatnak, mint elvetemült bűnözőket állítják bíróság elé.

Külpolitikánk a Szovjetállam hatalmára támaszkodik. Csupán naiv politikusok gondolhatják, hogy a Szovjetunió külpolitikájának békés jellege azt jelenti, hogy nem bízunk erőinkben. A szovjet emberek többízben megmutatták a világnak, hogy meg tudják védeni hazájukat. Volt idő, amikor a fiatal, még meg nem erősödött Szovjet Köztársaságnak tizennégy burzsoá állam hadjárata ellen kellett létét

védellemeznie. Ezeket a burzsoá államokat Anglia, az Egyesült Államok, Franciaország és Japán imperialista cápai vezették. Az ellenség északról és délről, keletről és nyugatról rontott rá hazánkra. Az ország gazdasági romlás állapotában volt, a munkásoknak nem volt elég kenyerük, a hadseregnek nem volt elég fegyverzete. Az intervenciósok meg voltak győződve arról, hogy a Szovjetállam napjai meg vannak számlálva, és az ő haderejük gyorsan megfojtja a Szovjetállamot. A dolog azonban más fordulatot vett. „Az egész világ tudja — írta Sztálin elvtárs ennek a hadjáratnak következményeiről —, hogy az angol intervenciósokra és szövetségeseikre diadalmas hadseregünk csúfos vereséget mért és kiverte őket az országból.

A háborús uszító uraknak nem ártana erre emlékeznük.”

1941 júniusában, amikor az állandóan felfegyverzett fasiszta Németország, amely akkoriban majdnem egész Európa katonai erőforrásaival rendelkezett, hitszegően megtámadta országunkat, akkor nem csupán a nyugaton aratott olesó hadisikerektől megszédült hitlerista tábornokok, de akkori szövetségeseink táborában is sokan úgy hitték, hogy a Szovjet Hadsereg mindössze néhány hétig, legfeljebb néhány hónapig tud helytállani. Pedig éppen a Szovjetunió ereje és hatalma zúzta szét a hitleri Németország hadigépezetét.

Állhatatosan harcolunk a békéért, nemcsak azért, mert nekünk nem kell háború, hanem azért is, mert a szovjet nép, amely Lenin—Sztálin zászlaja alatt a legigazságosabb társadalmi rendet teremtette meg, az emberiség ellen elkövetett legsúlyosabb bűncselekménynek, az egész világ egyszerű embereit sújtó legnagyobb csapásnak tekinti az agresszív háborút. Ha azonban az imperialista rablók népünk békeszeretetét gyöngeségnek értelmezik, akkor még csúfo-

sabb kudarc vár rájuk, mint amelyet elődeik vallottak a Szovjetállam elleni korábbi katonai kalandok során. Van egy jó olasz közmondás: „Aki nem tanul a leckéből, maga vallja kárát.”

Az Egyesült Államok és Anglia uralkodó körei azzal a fecsegéssel próbálják becsapni a világ közvéleményét, hogy a Szovjetunió katonai támadásának veszélye miatt kell fegyverkezniük.

A szovjet veszélyről, a szovjet békejavaslatok őszinteségének kétséges voltáról szóló hazug fecsegések nem újak. Európa és Amerika imperialistái az első világháború után is ilyen lármás fecsegések közepette fegyverezték fel a fasiszta Németországot, amiért aztán a második világháború idején sok népnek kellett vérével fizetnie. Ámde az amerikai-angol tömb tisztelt diplomatái hiába gondolják, hogy a népek emlékezete rövid, hogy könnyen be lehet őket hálózni hazugsággal.

A világ népei nem szavak, hanem tettek alapján ítélik meg a kormányok politikáját. A Szovjetunió sohasem tért ki vállalt szerződéses kötelezettségeinek pontos teljesítése elől. Éppen ez a szavak és tettek egysége a gyakorlatban. Legalább is furcsán hangzik, amikor az Egyesült Államok uralkodó körei képmutatással vádolnak másokat, ugyanakkor pedig ők maguk durván lábbal tiporták a teheráni, jaltai és potsdami értekezlet történelmi jelentőségű határozatait. A világ népei előtt nem lehet titokban tartani, kik azok, akik másként cselekszenek, mint ahogy beszélnek.

Az imperialista államférfiak szovjetellenes agresszív politikájuk igazolására rágalmazó módon azt hangoztatják, hogy a szovjet emberek tagadják a két rendszer békés együttélésének lehetőségét.

Lenin, államunk alapítója, már a szovjet hatalom első éveiben megjelölte a kapitalista államok-

kal fenntartható béke, a velük köthető megegyezés elvét. „Utunk igaz út — mondotta Lenin —, mi a béke és a megegyezés hívei vagyunk, de ellene vagyunk az elnyomásnak és a megállapodások leigázó feltételeinek.“ Ez a lenini elv az alapja a Szovjet-állam politikájának. „A kapitalista országokkal való kapcsolataink alapelvét az képezi — mondja Sztálin elvtárs —, hogy lehetőnek tartjuk a két ellentétes rendszer egymás mellett létezését“³. Sztálin elvtárs a Szovjetunió és a kapitalista országok közötti megegyezés reális alapját is meghatározta. „Az ilyen megegyezések számára — mondotta Sztálin elvtárs — a kivitel és a behozatal a legalkalmasabb talaj. Nekünk szükségünk van gépi felszerelésre, nyersanyagra (például gyapotra), félkészgyártmányokra (fémre stb.), a tőkéseknek pedig piacok kellenek ezen árucikkek részére. Ime, ez a megegyezés talaja az önök számára. A tőkéseknek szükségük van ásványolajra, faanyagra, gabonaneműekre, nekünk pedig piacok kellenek ezen árucikkek számára. Ime, ez a megegyezés talaja az önök számára“⁴.

Sztálin elvtárs ezt 1927-ben mondta. Jelenleg összehasonlíthatatlanul nagyobb lehetőségünk van az üzleti kapcsolatokra a kapitalista országokkal. Mi nem kifogásoljuk az üzleti együttműködés jelentős kiszélesítését a kölcsönös előnyök alapján az Egyesült Államokkal, Angliával és Franciaországgal, valamint Nyugat és Kelet más burzsoá országaival. Nem a Szovjetunió hibája, hogy ezeknek az országoknak uralkodó körei államuk érdekeinek rovására a Szovjetunióval való gazdasági kapcsolatokat aláásásának és elsorvasztásának útjára léptek.

A két rendszer békés együttélése a politikai megegyezést is feltételezi. „Mi békepolitikát foly-

³ Sztálin Művei. 10. köt. 289. old. (oroszul).

⁴ Ugyanott, 123. old.

tatunk — mondotta Sztálin elvtárs — és készek vagyunk a burzsoá országokkal kölcsönös megnem-támadási szerződéseket aláírni. Mi békepolitikát folytatunk és készek vagyunk megegyezni a leszerelésben, egészen az állandó hadseregek teljes megsemmisítéséig, amit még a génuai konferencián az egész világ előtt kijelentettünk. Ime, ez a diplomáciai megegyezés talaja az önök számára⁵.

Az imperialistáknak azonban nem egyezmények kellenek. Félnék a Szovjetunióval való megegyezéstől, minthogy az ilyen megegyezés halomra döntheti agresszív terveiket, fölöslegessé teszi a fegyverkezési versenyt, amely milliárdos extraprofitot biztosít számukra. Az imperialistáknak háború kell. Háború kell nekik a népek kirablására és leigázására, mégpedig elsősorban az amerikai monopolistáknak kell a háború, hogy kolosszális extraprofit-hoz jussanak.

A háborús előkészületeket az amerikai imperialisták irányítják, ennek ellenére az Egyesült Államok politikusai szüntelenül állítólagos békés szándékaikról fecsegnek. Ők, mint önök is látják, nem ellenzik a béke „megőrzését“, azonban olyan „feltételek“ mellett, amelyeket az Egyesült Államok diktál. És milyenek ezek a „feltételek“? A világ népei boruljanak térdre az amerikai tőke előtt, mondjanak le nemzeti függetlenségükről, fogadják el azt a kormányformát, amelyet az amerikai „tanácsadók“ kényszerítenek rájuk, vezessék be az „amerikai életformát“ és a gazdaságnak csak azokat az ágait fejlesszék, amelyek az amerikai monopolisták számára alkalmasak és ezeket is csak olyan mértékben, amilyen mértékig fejlesztésük előnyös számukra. Egyszóval, a népek mondjanak le politikai szuverénitásukról és gazdasági önállóságuk-

---

⁵ Ugyanott.

ról, kulturális és egyéb érdekeikről, s váljanak az újsütetű amerikai birodalom alattvalóivá. És ezt nevezik a béke „megőrzésének“! Valóban, miért is kockáztatnák meg az amerikai imperializmus vezérkolompjai a háborút, ha fenyegetéssel és zsarolással is sikerülne a népeket alávetni parancsuknak? Mint ismeretes, Hitler, ez a dühöngő őrült is elfogadta az ilyen „békefeltételeket“. De éppen ezek az imperialista „békefeltételek“ vezettek a második világháborúhoz. Nyilvánvaló, hogy Truman, amikor hasonló „békefeltételeket“ állapít meg, Hitler útjára lép és az a célja, hogy a népeket a harmadik világháborúba sodorja.

Minden becsületes ember jogosan kérdezi: milyen alapon tart igényt az Egyesült Államok kivételes helyzetre a többi ország között? Vajjon a világ népei nem egyenjogúak-e? Talán azon az alapon, hogy az Egyesült Államoknak sok aranya van, amelyet milliók vére és szenvedése árán harácsolt össze és amely alkalmas a megvesztegetésre? A népek azonban nem üzérkednek szabadságukkal. Az amerikai imperialista urak ne ringassák magukat abban a gondolatban, hogy ha sikerül nekik a burzsoáz országokban néhány vezetőt arannyal megvásárolni, akkor már az illető országok népét is megvásárolták.

A fegyverkezési versenyre azért van szükségük, hogy az erőszakkal való fenyegetéssel rákényszeríthessék más népekre imperialista hódító „békefeltételeiket“. Ezt az Egyesült Államok politikusai nem tudják véka alá rejteni.

Amint látják, ezek az urak mindenütt és mindenkor a békéről fecsegnek, de ugyanakkor új háborúra készülődnek, nyíltan csörtetik a fegyvert és kérkedőn bizonyos „fantasztikus lövedékekkel“ hencegnek. De ne gondolják, hogy ezzel bárkit is megijesztenek. Ami pedig a szovjet népet illeti, csak

aki teljesen képtelen a történelmi események józan megítélésére, gondolhatja azt, hogy a szovjet népet fenyegetésekkel meg lehet félemlíteni. Az imperialista államoknak országunk ellen intézett minden fegyveres támadása eddig is változatlanul csúfos kudarccal végződött számukra, most pedig államunk még erősebb és hatalmasabb, népünk még szilárdabb egységbe forrott és tudatában van erejének. Tudják meg a háborús hisztériától megrészegült urak, hogy ha megtámadják országunkat, a szovjet nép olyan fogadtatásban tudja majd részesíteni őket, amely egyszersmindenkorra elveszi kedvüket a szocialista hazánk szabadsága és függetlensége ellen irányuló esztelen merényletektől.

Ha már valakinek félnie kell az új világháború következményeitől, akkor mindenekelőtt Amerika és más burzsoá országok kapitalistáinak kell félniök tőle, mert az új háború felveti a népek előtt a tőkés rend ártalmasságának kérdését, amely rendszer nem élhet meg a háború nélkül, és felveti azt a kérdést, hogy ezt a véres rendszert egy másik rendszerrel, a szocialista rendszerrel kell helyettesíteni, úgy, ahogy ez Oroszországban történt az első világháború után, úgy, ahogy ez az európai és az ázsiai népi demokratikus országokban történt a második világháború után.

Első látszatra úgy tűnhetik, hogy az imperializmus táborra az agresszív erők hatalmas egyesülése. Természetesen ezeket az erőket nem szabad lebecsülnünk. A béketábor azonban sokkal erősebb a háborús tábornál. Míg a béketábort közös cél tömöríti, a háborús táborban jelentős érdekellentéteket figyelhetünk meg, és sok országot úgy rántottak bele ebbe a táborba, hogy kihasználták az Egyesült Államoktól való gazdasági függőségét, mint a hírhedt „Marshall-terv” következményét.

Az imperializmus frontjának látszólagos egy-

sege nem rejtheti el mély, belső ellentéteit, amelyek főként a nyersanyagforrásokért, felvevőpiacokért és tőkebefektetési övezetekért folyó harcból fakadnak. Ezek az ellentétek összefonódnak, kiterjednek az imperializmus táborának minden országára, de a leglényegesebbek köztük az Egyesült Államok és Anglia ellentétei mind Európában, mind Ázsiában.

Aligha kételkedhetünk benne, hogy az imperialisták ellentétei a továbbiakban még inkább mélyülnek.

Még komolyabb tényező az imperializmus hátszágának gyengesége. Bármennyire próbálták is az imperialisták hazugsággal behálózni a népeket, bármennyire alakoskodtak is a jobboldali szocialisták, az imperializmus e legbuzgóbb szolgái, a dolgozók érdekeinek elárulásában, a tény tény marad: magában az imperializmus táborában, az imperialisták hátszágában a testi és szellemi munkát végző becsületes emberek millióinak személyében a béke híveinek hatalmas erői vannak. Ezek az emberek a béke megőrzésének érdekeit előbbre helyezik a tőke mindenféle garasos alamizsnájánál. A tömegek háborúellenes hangulata feltétlenül fokozódik annak következtében, hogy a háború előkészítéséhez szükséges hatalmas kiadások súlyos teherként nehezednek a dolgozók vállára.

Az imperializmus hátszágának gyengesége megmutatkozik a gyarmatokon és a függő országokban folyó nemzeti felszabadító mozgalom fokozódásában is. Vietnam népe hőiesen harcol felszabadulásáért, harcolnak a Fülöp-szigetek, Burma és Malájföld népei, Indonézia népe sem tette le a fegyvert; a Közel- és Közép-Kelet országaiban, Észak- és Dél-Afrikában növekszenek az ellenállás erői az imperializmussal szemben.

A megrázkódtatás veszélye állandóan fenyegeti a vezető imperialista országok, mindenekelőtt az

Egyesült Államok gazdasági életét. A gazdasági életnek az Egyesült Államokban, Angliában és a többi kapitalista államban megfigyelhető militarizálása, a hadiipar, valamint a hadiipart kiszolgáló iparágaknak mértéktelen felduzzasztása a polgári fogyasztásra gyártó ipar termelésének rovására, mindez elkerülhetetlenül és hamarosan gazdasági összeomláshoz vezet. Az Egyesült Államok munkanélkülijeinek milliójáról már nem is beszélünk.

Ilyen képet mutat az imperializmus és a háború tábora.

*

Más helyzetet látunk a demokrácia és a béke táborában. Ez a tábor, amely mentes minden belső ellentétől, napról-napra növekszik és erősödik. Már szóltam a Szovjetuniónak, a béke és a demokrácia tábora vezető erejének sikereiről. A népi demokráciák is sikerről-sikerre haladnak. Az új társadalmi rend felsőbbrendűsége következtében rövid idő alatt felszámolták a háború súlyos következményeit és gyors ütemben fejlesztik gazdasági életüket. Ez év első felének végére Lengyelországban és Magyarországon több mint kétszázszorosával, Bulgáriában több mint háromszorosával, Csehszlovákiában több mint másfélszorosával, Romániában több mint kétszázszorosával, Albániában több mint négyszorosával szárnyalták túl az ipar háborúelőtti színvonalát. Ezekben az országokban, éppúgy mint a mi országunkban, az ipar fejlődése a dolgozók szükségleteinek kielégítését, a további békés fejlődést szolgálja. A gazdasági élet fejlődésével együtt változik ezeknek az országoknak kulturális arculata, virágzik a tudomány, az irodalom és a művészet, új típusú emberek fejlődnek ki, akik megértik népük létérdekeit és meg is tudják védeni ezeket az érdekeket. Véglegesen megszilárdult az új társadalmi és politikai rend, amely biztosítja, hogy ezek az országok töret-

lentül haladjanak a szocializmus felé vezető úton.

Nagy sikereket aratott a Kínai Népköztársaság, amely az egyik vezető helyet foglalja el a békéért vívott harcban. A Kínai Népköztársaság, fennállásának rövid ideje alatt, a Kínai Kommunista Párt vezetésével, meg tudta szilárdítani a népi demokrácia diktatúrájának rendszerét és meg tudott oldani igen sok fontos gazdasági és politikai problémát abban a harcában, hogy gazdaságilag teljesen függetlenné váljék a kapitalista világtól, hogy országát iparsítsa és kultúráját fellendítse.

Sikeresen fejlődik a békés építés munkája a Német Demokratikus Köztársaságban, amely szilárdan elfoglalta helyét a demokrácia és a béke táborában. A Német Demokratikus Köztársaság állhatatosan küzd az egész német nép létérdekeiért, a független, egységes, demokratikus, békeszerető Németországért, egy olyan igazságos békeszerződés megkötéséért, amely méltó helyet biztosít a német népnek a világ népei körében.

Az imperialista tábor országaival ellentétben, amelyek elkeseredett konkurenciaharcot folytatnak és kénytelenek is folytatni egymással, a demokratikus tábor országai a szoros együttműködés és kölcsönös segélynyújtás alapján fejlesztik gazdasági életüket.

Ilymódon a demokrácia és a szocializmus tábora mind erkölcsi és politikai, mind pedig gazdasági tekintetben egységes és megbonthatatlan erőt jelent. Ennek a tábornak erejét még fokozza, hogy a népek szabadságának és függetlenségének igaz ügyét védelmezi. Ez pedig azt jelenti, hogy ha az imperialista tábor főkolomposai mégis megkockáztatják a háború kirobbantását, akkor kétségtelen, hogy a háború magának az imperializmusnak a bukásával végződik.

*

Elvtársak! A békemozgalom korunk egyik leg-hatalmasabb népmozgalma. Bár az imperialista államok uralkodó körei minden módon elgáncsolják és üldözik a béke híveit, a békemozgalom példátlan lendületet vett, kiterjedt a világ valamennyi országára, a lakosság minden rétegére, tekintet nélkül politikai, vallási és egyéb meggyőződésükre. A békéért küzdő harcosokat világszerte Sztálin elvtársnak, a béke nagy zászlóvivőjének szavai lelkesítik. „A béke fennmarad és tartós lesz, ha a népek kezükbe veszik a béke megőrzésének ügyét és végig kitartanak mellette.“

A békéért vívott harc kezdeményezői és vezetői valamennyi országban a kommunista pártok. A kommunista pártok a dolgozók létérdekeiért, a béke védelmében és a népek függetlenségéért vívott harcban tanúsított rettenthetetlenségükkel és önfeláldozásukkal megnyerték a nagy néptömegek bizalmát.

*

Elvtársak! Országunk az Októberi Szocialista Forradalom harminenegyedik évfordulójára új lépést tett a kommunizmus felé vezető úton. Elért sikereink ismét bizonyítják, hogy a bolsevik párt politikája az egyedül helyes politika, amely biztosítja hazánk hatalmának töretlen növekedését, a dolgozók jólétének fokozódását. A szovjet nép a kommunista építés hatalmas programjának megvalósításáért vívott harcban még szilárdabban tömörül szeretett kommunista pártja, a nagy Sztálin, győzelmeink lelkesítője és szervezője körül.

A szovjet nép tudatában van erejének és útja helyességének; megingathatatlan nyugalommal és a jövőbe vetett hittel folytatja nagy alkotó munkáját. Nincs olyan erő a világon, amely feltartóztathatná a szovjet nép diadalmas előrehaladását a kommunizmus végleges győzelme felé.

Éljen az Októberi Szocialista Forradalom nagy
és legyőzhetetlen zászlaja!

Éljen hatalmas hazánk, a szabadság és béke
megdönthetetlen támasza!

Éljen Lenin—Sztálin pártja, dicső bolsevik pár-
tunk!

Előre a béke és a demokrácia világgyőzelméért!

Felelős lektor: Róna Ilona

Ez a könyv az MNOSZ 5601—50 Á és MNOSZ 5602—50 Á szabványok
szerint készült.

A kézirat nyomdábaadásának kelte 1951 november 20. — Megjelent 1951
december 8-án, 15 000 példányban.

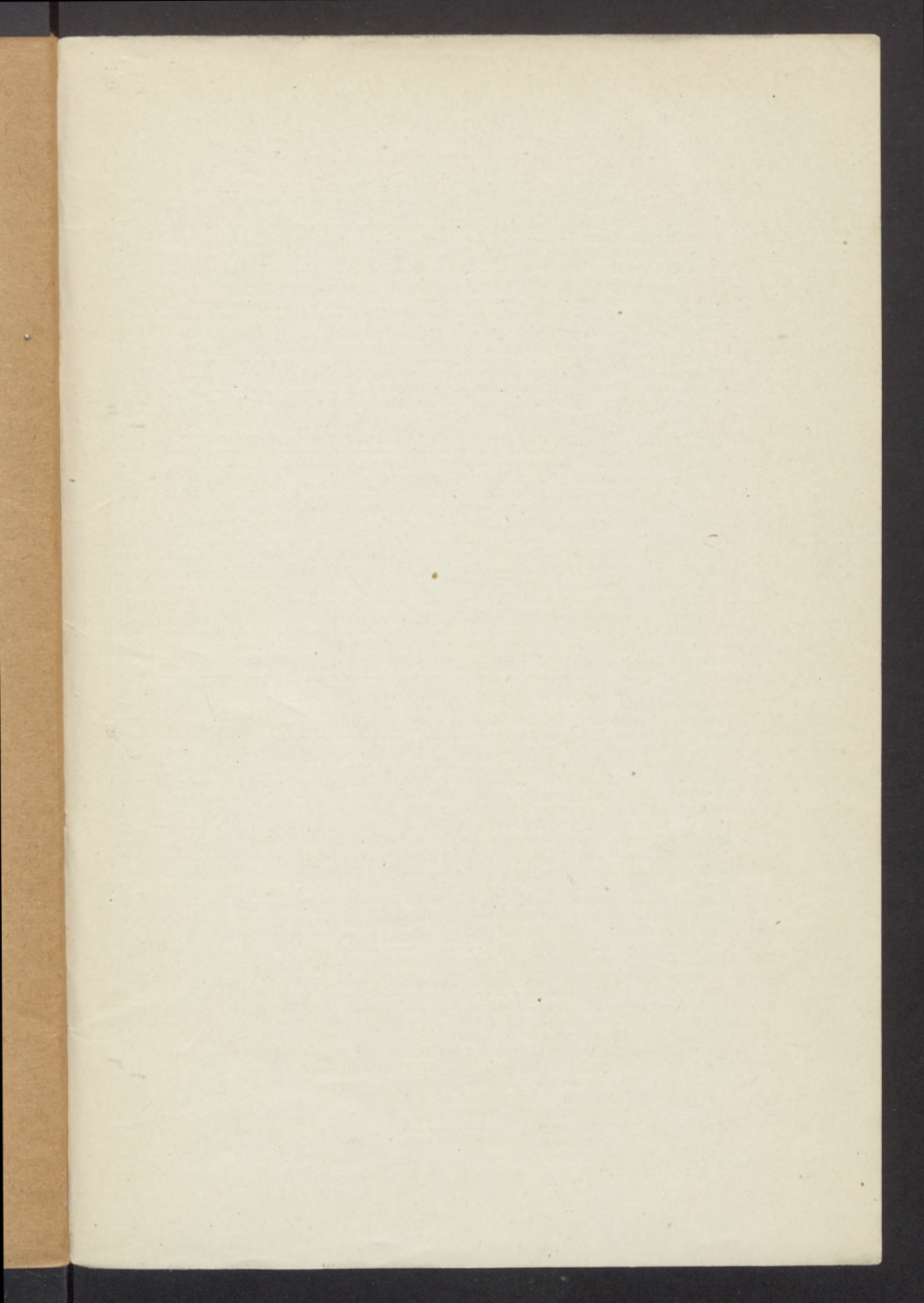
4119. Franklin-nyomda Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28.

Felelős: Janka Gyula.

„NEMZETKÖZI KÉRDÉSEK”

A sorozat megjelent számai:

1. Malenkov: Új diadalog felé	1.—
2. A felszabadult Kína	1.50
4. A Német Demokratikus Köztársaság	2.—
5. Visinszkij: Hare a békéért	4.50
7. A Tito-banda az imperialisták kémszervezete	1.50
8. Albánia	1.50
9. A Szovjetunió az új, hatalmas fellendülés útján	1.—
10. A Szovjetunió és a Kínai Népköztársaság barátsági szerződése	1.—
11. Korea	2.—
12. A vietnámi nép hare	1.50
13. Reimann—Dahlem: A Nyugatnémet Kommunista Párt hare	2.—
14. Zahar adesz: A görög kommunisták új feladatai	1.50
15. Szmirnov: Vádheszéd a japán háborús bűnösök baktérium-perében	2.—
16. Kühne: A Német Szociáldemokrata Párt az imperialisták kémügynöksége	2.50
17. Molotov—Réval—Duclos: A béke védelméről	1.50
20. Indonézia	2.—
21. Komját: A Francia Kommunista Párt harei programja	1.—
22. Toglati—Soecimarro: Az Olasz Kommunista Párt új harei feladatai	1.50
23. Asztaljev: Kína gazdasági kérdései	1.50
24. Ejdzusz: Az amerikai imperializmus gyarmatosító politikája Japánban	1.50
25. Szegál: A skandináv államok az angol-amerikai imperializmus hálójában	2.—
26. Iljinszkij: Finnország	1.50
27. Jakovlev: A Benelux államok — az amerikai imperializmus esatlói	2.—
28. Liszovszkij: Olaszország az amerikai monopóliumok rabláncán	2.50
29. Az értelmiség legjobbjai a békéért harcoknak	1.50
30. A Szovjetunió és a koreai kérdés	2.—
31. Arturov: Európa katolikus pártjai az amerikai imperializmus szolgálatában	1.20
32. Vasziljeva: Délkelet-Ázsia népeinek szabadsághare	1.—
33. Jermasev: Az „Európai Tanács” az amerikai imperializmus támadó tervei	1.50
34. Danilevics: Latin-Amerika munkásosztálya hareban a függetlenségért és a demokráciáért	1.—
35. Grigorjev: Ausztria a Marshall-terv harapófogójában	2.—
36. Arroyo: Franco Spanyolországa	2.—
37. Pieck—Grotewohl: A Német Szocialista Egységpárt helyzete és feladatai	7.—
38. A nagytökés Vatikán	1.50
39. Bondarevskij: Malajföld	1.50
40. Boriszov: A francia nép hare a Marshall-terv ellen	4.—
41. A Szovjetunió és az amerikai intervenció Koreában (Okmányok)	4.—
42. Lemin: Anglia gazdasági élete és a Marshall-terv	3.—
43. Fajngar: Nyugat-Németország az angol-amerikai imperializmus igájában	3.50
44. Gyakov: India a második világháború alatt és után (1939—1949)	2.—
45. Bulganyin: A Nagy Októberi Szocialista Forradalom 33. évfordulója	1.—
46. Tibet	1.—
47. Milov: Irán a második világháború alatt és után	1.50
48. Zabolajeva: A fülöpzigeti nép függetlenségi hare	2.—
49. A harmincéves Francia Kommunista Párt	2.—
50. Az Ausztráliai Államszövetség	1.—
51. Taivan — a Kínai Népköztársaság elválaszthatatlan része	1.50
52. Az Angol Kommunista Párt harei programja	1.50
53. Hare a német egységért	2.50
54. Teherán—Jalta—Potsdam. 1942—1945. (Hivatalos közlemények)	1.—
55. Gönczöl: A békéhare és az Egyesült Nemzetek Szervezete	3.—
56. Visinszkij: A békéért és a népek biztonságáért, az új háború veszélye ellen	4.50
57. Foster—Hall: Az Amerikai Kommunista Párt hare a békéért	5.—
58. Az Olasz Kommunista Párt VII. kongresszusa	3.50
59. Vasziljeva: A gyarmati munkásosztály hare az imperializmus ellen	1.—
60. A Vietnami Munkapárt győzelemre vezeti a népet	1.50
61. Krajnov: Hare a békeszerető, demokratikus és független Japánért	1.50
62. Tibet békés felszabadítása	1.—
63. Hare Nyugat-Németország újrafelfegyverzése ellen	2.50
64. A japán különbéke — az amerikai agresszió fegyvere	1.—
65. Berlja: A Nagy Októberi Szocialista Forradalom 34. évfordulója	—50